

Les últimes lletres

Evocació

TARRÉS, Josep.

El poema de Pasqua.

Col·lecció Josep Pla, 12.

Diputació de Girona.

Girona, 2003.

100 pàgines.

Quina pot ser la millor manera d'evocar el passat sinó a través del llenguatge mesurat i sensible de la poesia? El pas inexorable del temps ens situa en un estadi melangiós des d'on evoquem els records plaents mitjançant la bellesa del mot i de la imatge. El record, fill de la memòria, esdevé l'única alternativa per superar l'oblit.

Josep Tarrés (Girona, 1929), escriptor, artista i reconegut activista cultural de la seva ciutat natal, ens ofereix una finestra al passat plena de records convertits en símbols, imatges evocadores de la festa de Pasqua que intenten lligar la tradició perduda amb el desig d'eternitat.

A través de les múltiples experiències infantils i juvenils relacionades amb la festivitat pasqual, sempre des d'un vessant popular i no oficial, se'ns retorna a una època on la religió formava part de la vida quotidiana, un temps que molts no hem viscut i que només podem recuperar en part gràcies a les manifestacions populars i folklòriques.

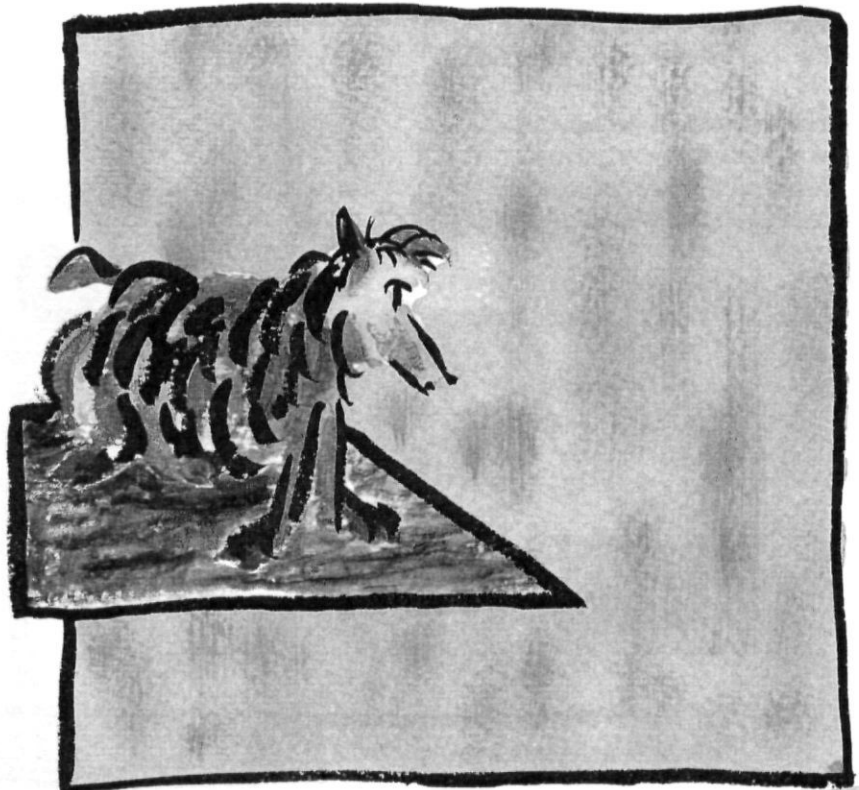
Tarrés escriu un poema al seu temps, a la seva generació, però no ho fa només per a ells. Els versos lleugers i amb cert aire tradicional, a vegades molt propers a la cançó popular, superen el contingut religiós i cerquen l'emoció estètica que els permet elevar la poesia merament testimonial i convertir-la en poesia vital. L'autor recorda costums i tradicions, repassa la imatgeria popular però també omple el seu discurs de reflexions sobre la vida, sobre el seu misteri i, precisament, sobre la importància del record per reafirmar aquest procés vital. El lector jove,

doncs, també pot recórrer aquests bells versos d'altre temps, tot recollint-ne emocions i ensenyances.

L'emoció ha de marcar el nostre pas: «una religió / sense emocions estètiques / és, per als sentits de l'ànima, / com haver exclòs / el perfum de les flors». Amb aquestes paraules s'inicia *El Poema de Pasqua* i el seu autor, amb la intenció de perfumar el passat, deixa de banda l'acció i escull l'evocació.

El lector d'aquest poemari potser reviurà les tradicions que han restat en la memòria col·lectiva del seu entorn geogràfic o potser gaudirà d'una lectura a voltes planera a voltes espiritual i simbòlica, però del que podem estar segurs és que es retrobarà amb una sèrie de valors aparentment perduts en el món actual però presents en la nostra vida i inseparables del nostre passat.

Albert Carol Bruguera

S. Tarrés